

Kémszemle az új lóversenytéren

Rajzolta Faragó Géza.

Irta Siró György.

Kezdjük egy cafélattal. Egyáltalában nem igaz, hogy az új lóversenypálya, mely kint terül el a városon túl a rákosi-gyakorlóter szélén, a Ferenc József-laktanya és Kőbánya alsó pályaudvara között messze van és nehezen közelíthető meg. Az ember egyszerűen beleül egy autóba és talán egy negyed óra se telik bele és máris kint van. Persze, ha valaki villamoson akar eljutni a tribünökhöz, az gyalogolhat is egy keveset. No nem éppen sokat. Kifelé egy kilométert és befelé is egyet. Távoltságának nem is túlságosan nagy, testgyakorlásnak és mozgásnak pedig nem megvetendő. Ugy is el vannak puhulva ezek a szibarita pestiek. Üdvös lesz nekik ez a gyakorlat. Hiába, a sportért mindig áldozatokat kellett hozni. Most se lehet ez másképpen.

Mi azonban, mint költségre és fáradságra elszánt kéme, természetesen mindezt drága olvasóink érdekében, egy taxiba vágjuk uri magunkat és gördültünk kifelé a Rákóczi-úton. A keleti pályaudvart jobbkéz felől hagytuk és nemsokára a boldog emlékeztető régi városligeti pálya közelében karikáztunk.

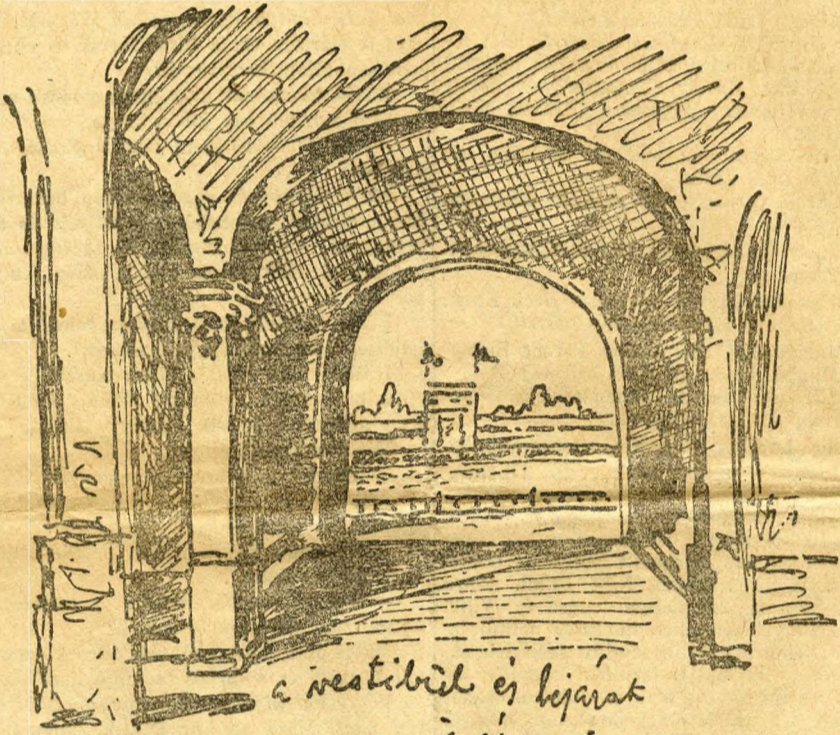
Mint a mustot a muslicák ősszel, úgy leptek el egyszerre a régi emlékek. A hajdani nagy napok; egy-egy futam, melynek minden lóva, lovasa, apró mozzanata élénken él a fejünkben; az úri előkelőségű ring; a tribün hölgybokrétája; a főbejárat, hol csak arisztokratikus fiúknak szabadott megállni, polgári konflisnak arrébb volt a helye; a büffé terrassza; a nyergelő árnyas fáji;

a szép osztalékok, miket ezüstforintosokban fizettek ki; a második hely és a harmadik, a harminckrajcáros, hova a pályán átszaladva lehetett csak bejutni és amelyhez ifjuságunk első lóspont emlékei fűződnek.

Ha egyszer feltámadnak, úgy egészen elárasztják az embert ezek az emlékek, melyek a szép multtól beszélve, egészen elnyomják a jövőt. Pedig most arról van szó, mert már elhagytuk a Ferenc József-laktanyát, áthaladtunk a vasuti síneken és közeledünk az első tribün felé egy úton, mely nekünk ugyan elegendő, de feltétlenül keskeny lesz, ha valahogyan megindul itt az igazi élet.

A két tribün már messziről is hatalmasnak látszik, de amint eléje érkezik, az ember kiszáll a kocsiból és egyszerre közvetlen közelből pillantja meg óriási arányait, a hatása egészen meglepő. Ugy fest ennek a rendkívüli nagyarányu épületnek a háta, mint valami pompázatos királyi vagy császári palotának az eleje. Párkányzatok, erkélyek és a legkülönbözőbb alaku ablakok díszítik a frontját. A közepén tárog a főbejárat nyílása. Ez a nyílás, mint valami alagut, átvezet az egész épület alatt és a tribün tulsó oldalára torkollik. Átnézve rajta, a pálya egy része és az egyik jelzőtábla ötlük a szembe.

Az épület drapp színe, az átjáró sötéte és rajta túl a pálya viritő zöldje olyan megkapó léptébe olvadnak, hogy Faragó Géza nem bír elmentálni. Előkapja vázlatkönyvét. Ime az eredmény:

a vestibül és bejárat a pályán

A bejáró előtti utat két henger javítja. Az egyiket motor hajtja, a másikat hat ló húzza. Dagadó izmu muraközies. Lassan járnak, de mindig beérkeznek a célba. Vajjon majd később minden itt szereplő négylábúról elmondhatjuk-e ugyanezt? — cikázik át a fejünkön a gondolat. És

az önzés, a sacro egoismo sugja is: „No, minden itt szereplő telivérnek nem kell éppen beérkeznie, éppen elég, ha azok megteszik, amelyekre mi helyeztük el szerény obulusainkat. A két henger pedig végzi tovább az utolsó simításokat, még pedig igazán kellő nyomattal.

utolsó simítások az előtelivérnek a nyergén

Kalauzunk, Bauer Aladár a diszpáholyba vezet fel először. Ennek külön bejárata, külön lépcsője és külön mellékhelyiségei vannak. A lépcső fala mellett egy ember áll és forrasztó lámpájából kiáramló lángnyelvével simogatja a falat, melyen víznyomok éktelenkednek.

— Tegnap csőrepedés volt itten — magyarázza Czinthe mester, második számú kalauzunk.

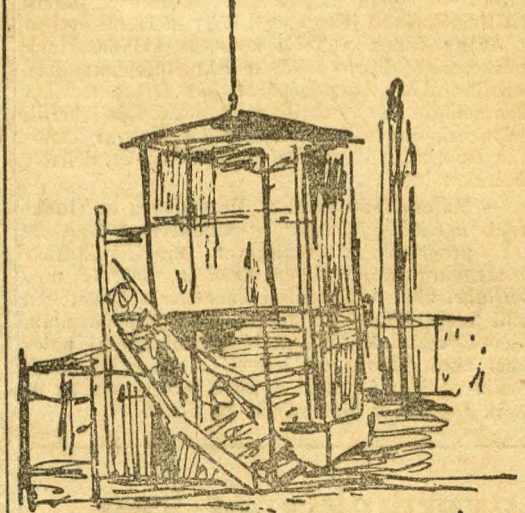

Szárítják a falat.

És megtudjuk, hogy tegnap megrepedt egy vízcső ezen a helyen. A német szerelő, ki éppen a közelben foglalatokodott, odaszaladt és rátéve tenyerét a lyukra, kiabálni kezdett. De bizony

vége is úgy járt, mint Csokonai Vitéz Mihály kálomista papja. Nem jött senki a segítségére és a víz kifolyt. Most szárítják a nyomait.

Mikor belépünk a diszpáholyba, egyszerre eléünk tárul az új pálya egész nagyszerűségében. Igazán megkapó látvány. Ez az óriási terület háromszoros beosztásával, nyilegyenes korlátaival és gypeével, mely virulóan friss zöld és sima, mint valami

a régi isporgatószep pályán

billiárdasztal. A tribünöktől az első korlátig széles térség terül el, mely részint gypes, részint sárga finom kavicsal van felszórva. Vajjon mikor lesz itt olyan közönség, hogy kevés lesz számára ez a terület.

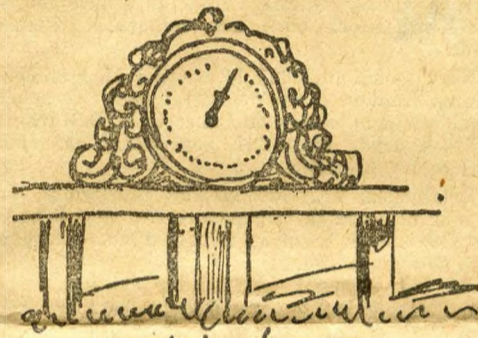
Az első korlát mögött húzódik az 1300 méteres egyenes, melynek 40 méter a szélessége. Elő sorvénny választja el a körpályától, melyen túl a szintén körbefutó trainingpályát helyezték el. És a pályák, tribünök úgy vannak elhelyezve, hogy akár-hová állunk is, mindig látjuk mindegyik pályát minden pontját. Körülnézve a magasból, ellátunk messze a város füstbevezető háztömegéig; Kőbánya templomtornyai pompásan látszanak és amint végigjártatjuk szemünket a második tribünön, az első tribün baloldalán elhelyezett ringen, régi ismerősökre bukkanunk. Mindjárt a fehérre festett vasorkál, mely az egyenes szélén húzódik, se idegen. Már Alagon is sok finist izgultunk végig, baráti oldalához támaszkodva. Azután a cél-bírói páholy!

Kissé ütött, kissé kopott. De jövő vasárnapra bizonyára megkapja az utolsó ecsetvonásokat és friss festésbe öltözve várja majd az első verseny-nap látogatóit. A nagy tribünnel szemben egy hatalmas alkotmányt próbálgatnak; az új számjelző táblát. Különböző nagyságu írásokat, számokat raknak rá, hogy lássák, melyik lesz a legmegfelelőbb. Most éppen ez áll rajta:

57 JANEK. 27 SAJDIK.

Felmászunk a második emeletre. Eppen olyan tribün, mint az alatta lévő. Külön büfféje, totalizátorjei, telefonja, távirtdahivatala van. Ide került az ujságírók páholya is. A látvány, mit a pálya nyújt, innen tekintve, még egységesebb, még nagyvonalubb, mint a tribün alsó emeletéről. Körülnézve, Faragó Géza ismét felfedez egy régi jó barátot:

— Nini az óra! Ez az, amelyik Alagon mindig mutatta, hogy már folyik a verseny, mikor a lovaknak még árnyékát se láttuk. No itt ugyan látunk majd starttól a célig mindent.

a régi óra.

Lemegyünk a földszintre, hol a tribün jobb oldalán a büffé van elhelyezve, vastag oszlopokra támaszkodó félkörök alatt. A baloldalt a mázsaház, a zsokek és istállófiúk öltözői, mosdói foglalják el. Minden lovasnak külön szekrénye van és mosdókban, zuhanyokban sincs hiány.

Maga a mázsaház óriási terem és alig kisebb, mint a tribün tulsó oldalán elhelyezett büffé. De nagyok is kell lennie, mert itt gyülekeznek majd össze a zsokek, az istállótulajdonosok, a managerek és mindazok, akiknek a futtatásokhoz hivatalosan is közik van. Mikor beléptünk a hatalmas terembe, csak ebédelő munkáslányokat találtunk ott, kik közül ketten teljes kényelemmel az óriási mérleg vagy inl bb mázsa egy-egy serpenyőjében helyezkedtek el. Mert a zso-kékat

a régi mérleg.

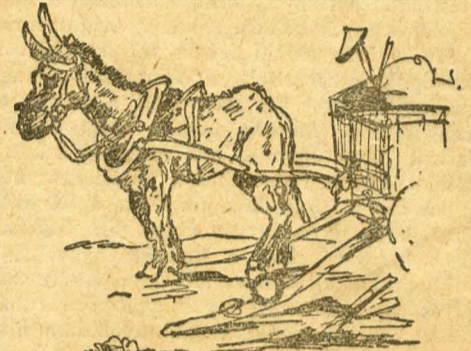
nálunk futam előtt és futam után ugyanolyan mérlegesen mázsálják, mint amilyeneket a kofa tart a kezében a piacon, csakhogy persze ez a mázsa itten hatalmas nagyságu. Régi jóismerős különben ő is, mert hűségesen szolgált már a régi városligeti pályán, Alagon és pontosan teljesíti

majd hivatását bizonyára itt is.

— Olaszországban például — magyarázta egyik kísérőm — nem ilyen mérleget használnak, hanem sokkal modernebbet, melyben mechanizmus mutatja meg a zsokeknak és nyergének súlyát. Nálunk azonban megmaradtak a régi, legprimitívebb mérleg mellett, mert ennél semmiféle mesterkedés vagy fifika se tudja megváltoztatni az igazságot.

A mázsaházból kijöve, a ring deszkakerítése mellett sétáltunk el. A kerítés magas és nagyon erős. A Lovaregylet urai, úgy látszik, légmentesen el akarják zárni a könyveseket mindazoktól, akik nem akarják majd lefizetni az ugyancsak borsos ring belépő jegyet. Az ajtaja is nagyon keskeny a könyvesek lovagvárának. A kívülrekedtek még a bookmakerek búbajos orditozását sem hallhatják majd meg. Ugy kell nekik! Miért nem akarnak fizetni!

A jártatót néztük meg ezután, a három nyergelőt és erre kacskaringós csigalépcsőn lebujtunk a föld alá. Keskeny alagutba jutottunk, mely a vízvezetési csövek és különböző kábelek mellett még arra is ad helyet, hogy egy ember kényelmesen végigmelessen rajta. Az alagut elvezet az egyenes-, a kör- és a trainingpálya alatt több, mint száz méter hosszúságban és mire kacskaringós csigalépcsőjén keresztül feljutunk a magasba, már az új versenyter harmadik helyén vagyunk. A harmadik hely látogatóit tribün vagy tető nem védi majd az időjárás viszontagságai elől, de a nagy számban elkészített totalizátorbódék arra megadják majd nekik a lehetőséget, hogy pénzüket uri kényelemmel elveszithessék. A terep különben itt még meglehetősen hepehupás és néhány derék félvér kétkerékű kordé elé fogva, lelkesen igyekeznek azon, hogy mire telivér, előkelő rokonai megjelennek e tájon, asztalsimású legyen a harmadik helyre járó közönség talpa alatt is a terep.

egy Outsider.

Lesz itt tehát hely bővegesen mindenki számára, csak pénzünk legyen, hogy le bírjuk fizetni a belépődíjakat. Mert, hogy érdemes lesz, az kétségen felül álló. De sajna a valóság az, hogy az ember néha még a legutányosabb dolgot se bírja megvásárolni, ha még a megvásárláshoz szükséges aránylagosan nagyon csekély összeg sincsen meg a zsebében.

— A páholyok — mesélte egyik kalauzunk — már kivétel nélkül elkelték. Igaz, hogy nincs is sok belőlük, mindössze 38 darab. Egynek-egynek az ára 30 millió az egész esztendőre. És igazán nehéz volt kiválogatni, hogy kik legyenek azok, akiket visszautasítsanak.

Az előbb még derült égboltozat közben lassan beborult. Bodros felhők gomolyogtak felettünk és Faragó Géza egyszerre csak mereven figyelni kezdte az egyiknek peremét.

— Ugyan mit vizsgálsz olyan nagyon — kérdeztem.

— Mit vizsgálok? Azt, hogy most veszem észre, hogy vannak néhányan, akiknek milliók belépő díj nélkül is örökös páholyt rezerváltak az új versenyterre. Talán te már nem is emlékezel valamennyire? Taral, Bonta, Wienfield, Fries Hansi és a többiek ezek, régi dicsőséges versenynapok diadalmas lovasai, kik most már valamennyien a boldogabb vadászmezőkön lovagolnak, de a megnyitó napjára bizonyára eljönnek rezervált páholyukba, hogy végignézzék utódaik próbálkozását.

a kik rezervált páholyt tartanak

Nézegettünk mi is nagyon felfelé az égre, de bizony a felhőn nem vettünk észre semmi különöset, pedig ugyancsak nyujtogattuk a nyakunkat.

Faragó barátunk azonban nagyon erősködött, hogy ő látja ezeket a régi championokat, akik éppen úgy, mint mi, még egy héttel a megnyitó előtt kijöttek, hogy körülnézzenek, tényleg rendben van-e már minden.

Biztos azonban, hogy neki volt igaza. Mert a festőművészeknél élesebb a szeme, mint más közönséges halandóé és kétségkívül meglát sok mindent, ami mellett mi közönyösen haladunk tovább.